

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wekos Trejd AD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obzawlwane i danycno-osiguritelna praktika” Warna pri Centralno upravljenje na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy praktyka administracyjna i orzecznictwo, zgodnie z którymi na sprzedawcy (wysyłającym na podstawie umowy przewozu) spoczywa obowiązek stwierdzenia prawdziwości podpisu nabywcy i wyjaśnienia, czy jest to podpis osoby reprezentującej spółkę – nabywcę, jej pracownika zajmującego odpowiednie stanowisko lub osoby upoważnionej, naruszają zasady neutralności podatkowej, proporcjonalności i ochrony uzasadnionych oczekiwań?
- 2) Czy w wypadku takim jak niniejszy przepis art. 138 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ma bezpośrednią skuteczność i sąd krajowy może go stosować bezpośrednio?

⁽¹⁾ Dz.U. L 347, s.1.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 12 czerwca 2014 r. w sprawie T-286/09 Intel Corporation przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 28 sierpnia 2014 r. przez Intel Corporation

(Sprawa C-413/14 P)

(2014/C 395/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Intel Corporation (przedstawiciele: D. M. Beard QC, A. N. Parr i R. W. Mackenzie, Solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Association for Competitive Technology, Inc.,

Union fédérale des consommateurs – Que choisir (UFC – Que choisir)

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie w całości lub w części zaskarżonego wyroku;
- stwierdzenie nieważności w całości lub w części spornej decyzji;
- uchylenie lub znaczne obniżenie nałożonej grzywny;
- ewentualnie – przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości;
- obciążenie Komisji kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sędem.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach pierwszego zarzutu odwołania, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd zastosował błędne kryteria prawne przy ocenie zgodności jej zachowania z art. 82 WE i art. 54 porozumienia EOG:

Sąd popełnił błąd, uznając, że omawiane zachowanie bezwzględnie mogło ograniczyć konkurencję, w związku z czym można było uznać je za sprzeczne z art. 82 WE i art. 54 porozumienia EOG bez potrzeby zbadania wszystkich stosownych faktów i towarzyszących okoliczności.

Sąd popełnił błąd, uznając, że w celu wykazania naruszenia art. 82 WE i art. 54 porozumienia EOG możliwość ograniczenia konkurencji może być oceniana raczej na podstawie abstrakcyjnych rozważań niż prawdopodobnych lub faktycznych skutków.

Sąd popełnił błąd, twierdząc dodatkowo, że omawiane zachowanie mogło ograniczyć konkurencję, ponieważ nieprawidłowo uwzględnił okoliczności, które nie pozwalają na wykazanie tej możliwości, i pominął szereg ważnych czynników, które powinien wziąć pod uwagę, takich jak zakres praktyki na rynku, czas trwania zarzucanych praktyk, faktyczny dowód rynkowy na szybki spadek cen oraz brak wykluczenia, a także pominął wnioski, które należało odpowiednio wyprowadzić z kryterium równie skutecznego konkurenta (AEC), które Komisja zastosowała w toku postępowania administracyjnego.

W ramach drugiego zarzutu odwołania wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd, uznając, że naruszenie trwało przez dwa ostatnie lata zarzucanego okresu naruszenia, ponieważ, co najwyżej, zakres zachowania na rynku w ciągu tych lat dotyczył jedynie 3,5 % rynku właściwego.

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił błąd, uznając, iż jej zachowanie względem HP i Lenovo polegało na udzielaniu „rabatów za wyłączność”, podczas gdy owo zachowanie dotyczyło jedynie odpowiednio 28 % i 42 % (lub mniej) całkowitej wartości kupna odnośnego produktu przez każdego z klientów, co stanowi znacznie mniej niż „całość lub znaczną część” zapotrzebowania tych klientów.

W ramach czwartego zarzutu odwołania wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył zasadę skutecznej ochrony sądowej oraz zasadę sprawiedliwego postępowania w odniesieniu do przeprowadzanego przez Komisję pięciogodzinnego przesłuchania członka wyższego szczebla kierowniczego Della w przedmiocie kwestii dotyczących obiektywnego związku z istotą dochodzenia, w trakcie którego to przesłuchania ów członek udzielił bardzo szczegółowych wyjaśnień. Sąd popełnił błąd, uznając, że wystarczyło, iż Komisja ujawniła jedynie listę tematów, które zostały omówione w trakcie przesłuchania, zamiast zapisu lub streszczenia wypowiedzi przesłuchiwanego na powyższe tematy. Sąd popełnił też błąd, uznając, że wnosząca odwołanie powinna przedstawić dowody *prima facie*, że Komisja nie zarejestrowała dowodów odciążających; prawidłowo rozumując, wnosząca odwołanie winna była jedynie wykazać, że nie można było wykluczyć, iż materiał mógł być przydatny do jej obrony, co wnosząca odwołanie ewidentnie uczyniła w niniejszej sprawie.

W ramach piątego zarzutu odwołania, który dzieli się na trzy części, wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd stwierdził w nieprawidłowy sposób właściwość Wspólnoty w zakresie porozumień zawartych między Intel i Lenovo w 2006 r. i 2007 r.;

Sąd popełnił błąd, uznając, że owo zachowanie zostało „wprowadzone” w EOG, ponieważ Intel nie sprzedawała Lenovo żadnych produktów w EOG na podstawie tych porozumień.

Sąd popełnił błąd, uznając, że kryterium „kwalifikowanych skutków” stanowi odpowiednią podstawę dla właściwości Wspólnoty w zakresie omawianego zachowania.

Sąd popełnił błąd, stosując kryterium „kwalifikowanych skutków”, ponieważ nie można było przewidzieć, że porozumienia między Intel i Lenovo dotyczące CPUx86 przeznaczonych do Chin będą miały bezpośrednie i istotne skutki w EOG.

W ramach szóstego zarzutu odwołania, który dzieli się na dwie części, wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd popełnił szereg błędów przy obliczaniu nałożonej grzywny:

Grzywna jest w oczywisty sposób nieproporcjonalna.

Sąd naruszył podstawowe zasady prawa Unii, stosując wytyczne Komisji z 2006 r. w sprawie metody ustalania grzywnien w odniesieniu do zachowań, które miały miejsce przed przyjęciem tych wytycznych.